



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: A. M.
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Danielem
sídlem 17. listopadu 48/28, 690 02 Břeclav

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2018, č. j. JMK 1517/2018, sp. zn. S-JMK 6686/2018/OD/No,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2018, č. j. JMK 1517/2018, sp. zn. S-JMK 6686/2018/OD/No (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Hodonín, odbor dopravních a správních agend, ze dne 18. 12. 2017, č. j. MUHOCJ 88203/2017/DSA/Št, sp. zn. MUHO 13002/2017/DSA/Št (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. i) bod 2 a 4 a podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit tím, že dne 2. 9. 2017 v 05:10 hod. v obci Prušánky, na ulici Nová, na silnici III. třídy č. 4233, v km 1.923, před domem č. p. 471, ve směru jízdy na obec Moravská Nová Ves (GPS souřadnice – 575182,143/1204681,729), jako řidič motorového vozidla tov. zn., RZ:, se nechoval ohleduplně a ukázněně, nepřizpůsobil své chování zejména situaci v provozu na pozemních komunikacích, povětrnostním podmínkám a svým schopnostem, nevěnoval se plně řízení vozidla a sledování situace v provozu na pozemní komunikaci, kdy při objíždění zaparkovaného vozidla tov. zn., RZ:, majitele P. T., nar., stojícího v protisměru u pravého okraje vozovky před domem č. p. 471 směrem do centra obce Prušánky, pravou přední částí svého vozidla narazil do pravé přední části vozidla, čímž způsobil dopravní nehodu.
3. V důsledku nárazu bylo vozidlo V. otočeno vpravo kolem své osy a odhozeno do prostoru předzahrádky před domem č. p. 472, kde poškodilo okrasné keře a následně došlo ke kontaminaci půdy (majitel obec Prušánky) vytečením oleje z poškozeného vozidla. Vozidlo žalobce se po nárazu několikrát převrátilo přes střechu, šikmo směrem k levému okraji vozovky, ve směru jízdy, kde následně narazilo do pravé přední části vozidla tov. zn., RZ:, majitelky P. M., nar., které bylo zaparkováno mimo vozovku, na vjezdu k rodinnému domu. V důsledku nárazu bylo toto vozidlo posunuto vpravo, kde levou přední částí narazilo do levého zadního rohu vedle zaparkovaného vozidla tov. zn., RZ:, majitelky J. M., nar. V důsledku toho byla podle odhadu policie způsobena škoda ve výši 171 000 Kč, přičemž žalobce z místa dopravní nehody odešel a policii ji neoznámil.
4. Za spáchání uvedených přestupků byla žalobci uložena pokuta ve výši 4 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

5. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval dosavadní průběh řízení a obsah námitek, které byly v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uplatněny. Podle jeho názoru nedošlo v důsledku konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce a jeho právního zástupce k porušení procesních práv účastníka řízení. Omluva právního zástupce totiž nebyla náležitá.
6. Pokud se jedná o zjišťování skutkového stavu věci, bylo podle žalovaného spáchání uvedených přestupků na základě spisového materiálu spolehlivě prokázáno. Ve vztahu

k námitce nesprávného poučení ohledně pozbytí řidičského oprávnění ze strany prvostupňového správního orgánu pak žalovaný doplnil, že se jednalo o pouhé administrativní pochybení, přičemž jinak z obsahu rozhodnutí o přestupku jednoznačně vyplývá, že žalobci nebyl zákaz řízení uložen.

7. Žalovaný shledal námitky žalobce uvedené v odvolání jako nedůvodné, a proto odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu potvrdil.

III. Žaloba

8. V žalobě žalobce namítal, že prvostupňový správní orgán postupoval v rozporu se zákonem a právem na spravedlivý proces, pakliže konal ústní jednání dne 15. 12. 2017 v nepřítomnosti žalobce a jeho právního zástupce, který se z účasti na něm řádně omluvil. Podle názoru žalobce není podstatné, že se jednalo o opakovanou omluvu z jednání, která navíc byla do datové schránky prvostupňového správního orgánu odeslána den před konáním ústního jednání (14. 12. 2017), nikoliv v jeho průběhu. Právní zástupce nemožnost své účasti bezodkladně doložil lékařskou zprávou, jejíž důvodnost a zdravotní stav není správní orgán příslušný posuzovat. Pokud tedy ústní jednání neodročil, ale naopak automaticky považoval omluvu za účelovou obstrukční praxi, popřel její samotný účel a znemožnil žalobci řádnou obhajobu.
9. Kromě toho žalobce namítal, že je prvostupňové rozhodnutí nesrozumitelné a vnitřně rozporné, neboť je v něm uvedeno, že žalobce nabytím jeho účinnosti pozbývá řidičské oprávnění pro všechny skupiny, přestože mu byla ve výroku II. uložena pouze pokuta ve výši 4 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. V této souvislosti dále žalobce poukázal na skutečnost, že bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž je založeno na hypotetických závěrech a úvahách. Z odůvodnění rozhodnutí o přestupku není podle názoru žalobce zřejmé, jakými úvahami se prvostupňový správní orgán řídil, resp. jak hodnotil jednotlivé důkazy. Opomenut byl navíc obsah úředního záznamu ze dne 11. 9. 2017, ve kterém žalobce v souvislosti s dopravní nehodou uvedl, že byl v šoku. Jeho výslech jako obviněného z přestupku nebyl ve správním řízení jako důkaz vůbec proveden.
10. Dále žalobce považoval za nesrozumitelnou výzvu k odstranění vad odvolání, která byla obsažena v usnesení prvostupňového správního orgánu ze dne 3. 1. 2018, č. j. MUHOCJ 394/2018/DSA/Št. Důvodem je skutečnost, že v ní bylo nesprávně uvedeno číslo jednací prvostupňového rozhodnutí a datum podání odvolání. Nelze tedy vyloučit, že bylo usnesení zpracováno na základě nedůsledného vyplnění vygenerovaného vzoru, což svědčí o povrchním přístupu příslušného správního orgánu. Kromě toho nebylo z obsahu výzvy zřejmé, jak má být odvolání doplněno, přičemž podle žalobce splňovalo všechny formální i materiální požadavky stanovené zákonem.
11. Za nepřezkoumatelné pak žalobce považoval také napadené rozhodnutí, neboť jsou v něm obsaženy pouze obecné úvahy svědčící o tom, že se žalovaný zákonností a správností prvostupňového rozhodnutí v kontextu uplatněných odvolacích námitek

dostatečně nezabýval. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

12. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Pokud se jedná o námitku konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce a jeho právního zástupce, žalovaný s odkazem na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí připomněl, že nebyla omluva právního zástupce považována v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu za náležitou. Nejednalo se totiž z hlediska pořadí o první omluvu, přičemž byla správnímu orgánu opětovně doručena den před konáním ústního jednání, a to na konci pracovní doby. Z lékařské zprávy navíc nevyplývalo, že by došlo ke zhoršení zdravotního stavu, přičemž právní zástupce vyšetření absolvoval krátce před konáním ústního jednání, aniž by si s ohledem na dané okolnosti zajistil substituci.
13. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pak jednoznačně vyplývá, jaké důkazy byly provedeny a jak byly hodnoceny. Podle názoru žalovaného byl skutkový stav věci zjištěn bez důvodných pochybností, a to při respektování základních zásad správního řízení. S ohledem na skutečnost, že žalovaný v postupu prvostupňového správního orgánu neshledal žádného pochybení, nebylo podle jeho názoru nutné podrobně rekapitulovat nebo dokonce opakovat všechny závěry uvedené v rozhodnutí o přestupku. Námitky ohledně skutkového stavu byly navíc obecného rázu. Co se pak týče namítaného opomenutí provedení důkazu výsledkem žalobce, žalovaný k tomu uvedl, že žádný takový důkaz nebyl v průběhu správního řízení navrhován, přičemž měl žalobce možnost, aby se ke svému obvinění opakovaně vyjádřil. Naopak žalovaný připustil, že se prvostupňový správní orgán dopustil administrativního pochybení, když v rámci poučení v rozhodnutí o přestupku uvedl informaci o zániku řidičského oprávnění, přestože žalobci nebyl zákaz činnosti uložen. Jedná se však o vadu, na kterou bylo k námitce dostatečně reagováno v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Stejně tak nepovažoval žalovaný za nesrozumitelné usnesení o určení lhůty k provedení úkonu (č. j. MUHOCJ 394/2018/DSA/Št), neboť je z jeho obsahu patrné, že se vztahovalo k právní věci žalobce. Proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
14. K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, ve které stejně jako v žalobě argumentoval tím, že bylo rozhodnutí o přestupku založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, přičemž prvostupňový správní orgán postupoval v rozporu se zákonem, když omluvu právního zástupce z ústního jednání neakceptoval. Stejně tak se žalobce neztotožnil s tvrzením žalovaného, že byla vada v poučení prvostupňového rozhodnutí ohledně pozbytí řidičského oprávnění dostatečně zhojena v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. To je naopak podle názoru žalobce nepřezkoumatelné, neboť v něm nebyly všechny námitky řádně vypořádány.

V. Správní spis

15. Ve správním spisu se nachází zejména oznámení přestupku, plánek dopravní nehody, úřední záznamy o podání vysvětlení svědků P. K., B. K. a R. S., protokol o dopravní

- nehodě, úřední záznam o postupu policejní hlídky na místě dopravní nehody ze dne 3. 9. 2017 a úřední záznam o podání vysvětlení žalobce ze dne 11. 9. 2017.
16. Uvedené a další podklady byly do správního spisu založeny rovněž na elektronickém nosiči dat (CD), a to včetně rozsáhlé fotodokumentace místa dopravní nehody a poškozených vozidel. Na jejich základě byl vydán příkaz ze dne 25. 10. 2017, proti kterému žalobce podal prostřednictvím právního zástupce odpor.
17. V důsledku toho bylo nařízeno ústní jednání na den 22. 11. 2017, a to rovněž za účelem provedení důkazů výsledkem svědků dopravní nehody. Den před jeho konáním však byla prvostupňovému správnímu orgánu doručena omluva a žádost o změnu termínu konání ústního jednání, a to z důvodu zdravotních komplikací právního zástupce doložených lékařskou zprávou ze dne 20. 11. 2017. Současně bylo v omluvě uvedeno, že žalobce trvá na účasti právního zástupce u ústního jednání. Prvostupňový správní orgán omluvu akceptoval a ústní jednání odročil na den 15. 12. 2017.
18. V této souvislosti mu byla dne 14. 12. 2017 doručena další omluva z účasti na jednání a žádost o jeho odročení, a to z důvodu zhoršení zdravotních problémů právního zástupce, které byly doloženy lékařskou zprávou vyhotovenou téhož dne. Prvostupňový správní orgán omluvu nepovažoval za náležitou a ústní jednání provedl dne 15. 12. 2017 v nepřítomnosti žalobce a jeho právního zástupce. Během jeho průběhu bylo provedeno dokazování obsahem správního spisu a svědeckými výpověďmi P. K., B. K. a R. S.
19. Svědek K. k věci zejména uvedl, že se na místo dopravní nehody dostavil poté, co jej vzbudila silná rána a křik jeho dcery, že se něco stalo před domem. V danou chvíli viděl z nabouraného vozidla vystupovat mladíka, který jej po vzájemné komunikaci shodil na zem a z místa utekl. Působil na něj dojmem, že nechce čekat na příjezd policie. Na základě později předložené fotografie policisty muže vystupujícího z vozidla identifikoval. Podobně vypověděla rovněž svědkyně K., která do protokolu popsala chování mladého řidiče nabouraného vozidla, který krátce poté z místa utekl a na výzvu jejího otce, ať zastaví, nijak nereagoval. Tuto skutečnost následně potvrdil rovněž svědek S., na kterého řidič nabouraného vozidla působil rovněž dojmem, že ví, co dělá, a chce z místa dopravní nehody utéct.
20. Následně bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, proti kterému se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odvolal. Prvostupňový správní orgán poté vydal usnesení pod č. j. MUHOCJ 394/2018/DSA/Št, kterým žalobce vyzval k odstranění nedostatků odvolání ve lhůtě pěti dnů. V tomto kontextu zaslal žalobce prvostupňovému správnímu orgánu sdělení ze dne 10. 1. 2018, ve kterém označil výše uvedené usnesení za nesrozumitelné a současně zopakoval odvolací námitky ohledně neuznání omluvy z ústního jednání, nedostatečného zjištění skutkového stavu věci a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o přestupku. Věc byla poté postoupena žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
22. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
23. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
24. Žaloba **není důvodná**.
25. V podané žalobě bylo namítáno, že došlo postupem prvostupňového správního orgánu k zásahu do procesních práv obviněného z přestupku, neboť bylo ústní jednání a dokazování konáno v nepřítomnosti žalobce a jeho právního zástupce, přestože se z účasti na něm včas a řádně omluvil. Krajský soud nepovažoval tuto námitku za důvodnou, a to z následujících důvodů.
26. Předně je třeba vycházet z ust. § 80 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „nový přestupkový zákon“), který oproti dřívější právní úpravě zakotvil, že správní orgán nemusí vždy konat ústní jednání ve věci přestupku, pakliže to nevyplývá přímo ze zákona. Jednou z výjimek obligatorního konání ústního jednání i bez požádání obviněného je situace, kdy je to nezbytné za účelem zjištění stavu věci. Současně je ve třetím odstavci daného ustanovení nového přestupkového zákona stanoveno, že: *„K ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.“*
27. Na základě gramatického výkladu citovaného ustanovení lze dospět k závěru, že musí být za současného právního stavu ústní jednání zásadně vždy konáno za přítomnosti obviněného z přestupku či jeho právního zástupce, a to s výjimkou případů, kdy obviněný s opačným postupem výslovně souhlasí nebo se bez řádné omluvy nedostaví, přestože byl správním orgánem v souladu se zákonem předvolán. Kromě toho byla nezbytná přítomnost obviněného z přestupku u ústního jednání judikaturou dovozena v situacích, kdy je to nezbytné za účelem zjištění skutkového stavu, typicky z důvodu provedení výsledku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 As 345/2016 – 28; všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
28. V nyní posuzované věci byl žalobce v řízení zastoupen advokátem. Prvostupňový správní orgán za účelem provedení dokazování obsahem správního spisu a svědeckými výpověďmi osob přítomných na místě dopravní nehody nařídil ústní jednání, které proběhlo v nepřítomnosti žalobce a jeho právního zástupce. Prvostupňový správní orgán totiž neakceptoval již druhou omluvu a žádost o odročení ústního jednání

právního zástupce ze zdravotních důvodů, neboť nebyla podle jeho názoru náležitá. K tomu krajský soud uvádí, že je v souladu s judikaturou nutné posuzovat náležitost každé omluvy z jednání a relevantnost uvedených důvodů na základě individuálních okolností případu. Konkrétně je tak třeba zohledňovat zejména pořadí a obsah omluvy, v jakém stadiu řízení byla uplatněna a zda ze spisu či jiných skutečností nevyplývá jakákoliv obstrukční snaha působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku apod. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009 – 99).

29. Prvostupňový správní orgán odmítnutí opakované omluvy z účasti právního zástupce na jednání zdůvodnil tím, že byla v obou případech učiněna krátce před jeho konáním, přestože se jednalo o zdravotní problémy dlouhodobého charakteru, které mohly být předvídaný a řešeny rovněž prostřednictvím substituce. Krajský soud k tomu uvádí, že prvostupňový správní orgán tedy zásadně nezpochybnil dostatečnost zdravotního důvodu pro osobní neúčast právního zástupce na ústním jednání (doloženo lékařskými zprávami), ale nepovažoval již druhou omluvu v pořadí za včasnou. V tomto ohledu je podle názoru zdejšího soudu nutné posuzovat, zda byla omluva učiněna bezprostředně poté, co se právní zástupce o překážce v účasti na ústním jednání dozvěděl. Není tedy možné a priori považovat za nenáležitou dokonce ani omluvu učiněnou až těsně před konáním ústního jednání či po jeho skončení, pokud nemohla být z objektivních důvodů (akutní onemocnění či hospitalizace apod.) učiněna již dříve (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009 – 66).
30. Krajský soud se ovšem ztotožnil se závěrem správních orgánů v tom, že se v případě právního zástupce jednalo o zdravotní problémy trvající několik týdnů, přičemž mělo podle jeho vlastních slov docházet k jejich zhoršení. Vznik překážky v účasti na již jednou odročeném ústním jednání proto podle názoru zdejšího soudu nevznikl až v okamžiku provedení lékařské prohlídky dne 14. 12. 2017, tedy těsně před konáním ústního jednání, ale mnohem dříve. Ze své povahy se současně nejednalo o zdravotní komplikace (omezení možnosti pohybu a průvodní bolesti), které by právní zástupce žalobce nemohl rozpoznat bez odborných znalostí a informovat o nich správní orgán s předstihem.
31. Uvedený důvod se navíc nevztahoval na samotného žalobce, který se k ústnímu jednání nedostavil pouze s odkazem na nepřítomnost právního zástupce. Ten je však advokátem, který může dočasnou indispozici řešit pověřením advokátního koncipienta nebo využitím institutu substituce, jak bylo správními orgány správně uvedeno. Stejný závěr ostatně vyplývá z dosavadní judikatury, která se sice vztahovala spíše k řešení kolize účasti advokáta u jednání v rámci jiného soudního či správního řízení, ale není podle názoru krajského soudu žádný důvod k tomu, proč by nemohly být tyto závěry přiměřeně aplikovány také na podmínky nyní posuzovaného případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 8 As 107/2013 – 46). Možnosti využití substituce obecně nijak nebrání, pokud zástupce z řad advokátů vykonává advokacii sám, neboť i tak se může na substitučním zastoupení domluvit s někým z kolegů.
32. Kromě toho žalobce namítal, že bylo prvostupňové rozhodnutí založeno pouze na hypotetických závěrech a úvahách, aniž by správní orgán dostatečně zjistil skutkový

stav věci a provedené důkazy řádně zhodnotil. V tomto ohledu krajský soud připomíná, že žalobci bylo kladeno za vinu spáchání dvou přestupků, a to z důvodu porušení více povinností řidiče stanovených zákonem o silničním provozu. Pokud se jedná o přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, měl se jej žalobce dopustit tím, že se při účasti na silničním provozu nechoval ukázněně a ohleduplně, nepřizpůsobil své chování zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu, přičemž se nevěnoval plně řízení vozidla a sledování situace v silničním provozu, což mělo za následek dopravní nehodu a škodu na majetku jiných osob.

33. Stran této skutkové podstaty přestupku vycházely správní orgány za účelem zjištění skutkového stavu věci z podrobné policejní dokumentace, která kromě úředního záznamu a oznámení přestupku obsahuje také protokol o dopravní nehodě a grafické znázornění jejího průběhu, včetně rozsáhlé fotodokumentace. Technické závady na vozidle nebyly zjištěny. Dále byly během ústního jednání jako důkazy provedeny svědecké výpovědi osob přítomných na místě dopravní nehody, které byly se řidičem havarovaného vozidla (žalobce provozovatelem) v přímém kontaktu předtím, než místo dopravní nehody opustil. Konkrétně pak svědek K. potvrdil, že následně identifikoval řidiče vozidla podle policisty předložené fotografie. V této souvislosti byl jako důkaz proveden rovněž úřední záznam ze dne 3. 9. 2017, ze kterého jednoznačně vyplývá, že byla tomuto svědkovi stejně jako dalším osobám předložena fotografie žalobce.
34. K tomu krajský soud dodává, že lze jako podpůrný podklad použít za účelem ověření věrohodnosti výpovědi svědka Koliby rovněž úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 11. 9. 2017, během kterého žalobce za přítomnosti svého právního zástupce uvedl, že v rozhodnou dobu vozidlo řídil, což ostatně ani ve správním řízení nezpochybnil (k použitelnosti úředního záznamu při zjišťování skutkového stavu věci srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2016, č. j. 4 As 152/2016 – 37).
35. Podle názoru krajského soudu tak bylo žalobci spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bez důvodných pochybností prokázáno, přičemž prvostupňový správní orgán v odůvodnění rozhodnutí výslovně odkázal na jednotlivé důkazy, které byly za tímto účelem provedeny. Žalobce ostatně v žalobě nijak nekonkretizoval, z jakého důvodu jsou podle jeho názoru úvahy obsažené v odůvodnění rozhodnutí o přestupku pouze hypotetické.
36. Výjimkou je pouze námitka nezohlednění výše uvedeného úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 11. 9. 2017 a následného neprovedení důkazu výsledkem obviněného z přestupku. V tomto ohledu je ovšem podle názoru krajského soudu nutné připomenout, že žalobce provedení žádného konkrétního důkazu ve správním řízení nenavrhoval, přičemž správní orgány považovaly skutkový stav věci za zjištěný bez důvodných pochybností. Co se pak týče namítané dezorientace ve vztahu ke spáchání přestupku opuštěním místa dopravní nehody a neoznámením dané skutečnosti na policii, prvostupňový správní orgán se skutkovou verzí žalobce v odůvodnění rozhodnutí výslovně pracoval, přičemž ji považoval s odkazem na všechny tři svědecké

výpovědi za účelovou, mající za cíl vyhnout se odpovědnosti za daný přestupek. V jeho postupu neshledal krajský soud žádné nedostatky.

37. Žalobce dále namítal procesní pochybení správního orgánu ve vztahu k formulaci výzvy k doplnění odvolání, která byla učiněna v usnesení pod č. j. MUHOCJ 394/2018/DSA/Št a bylo v ní uvedeno nesprávné číslo jednací a datum podání odvolání. Krajský soud nepochybně, že se jedná o administrativní pochybení prvostupňového správního orgánu při vyhotovení daného usnesení. Na druhou stranu by mohla mít tato vada za následek nezákonnost správního řízení a následně vydaného rozhodnutí o přestupku pouze za předpokladu, že by zásadním způsobem zasáhla do procesních práv účastníka řízení. Žalobce ovšem na učiněnou výzvu prostřednictvím svého právního zástupce reagoval sdělením ze dne 10. 1. 2018, ve kterém nejen poukázal na výše uvedený nedostatek, ale současně zrekapituloval odvolací námitky proti prvostupňovému rozhodnutí. Nesprávná formulace výzvy proto neměla vliv na uplatnění procesních práv obviněného z přestupku, včetně řádného vedení jeho obhajoby.
38. Z obdobného důvodu poté nepovažoval krajský soud za důvodnou ani námitku nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí s odkazem na skutečnost, že byla v poučení nesprávně uvedena informace o pozbytí řidičského oprávnění podle ust. § 94a odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu. Jednalo se ostatně o jednu z odvolacích námitek, na kterou bylo v odůvodnění napadeného rozhodnutí reagováno způsobem, že se sice jedná o vadu při vyhotovení prvostupňového rozhodnutí, ale není natolik zásadní, aby měla vliv na jeho zákonnost a srozumitelnost. Z výroku a odůvodnění rozhodnutí o přestupku totiž s odkazem na dotčená ustanovení vyplývá, že byla žalobci za spáchané přestupky uložena pouze pokuta a povinnost uhradit náklady správního řízení. Krajský soud se s tímto závěrem ztotožňuje a současně odkazuje na zásadu jednoty správního řízení, na základě které byl tento dílčí nedostatek v odůvodnění napadeného rozhodnutí napraven (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48).
39. Pokud se pak jedná o namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, krajský soud obecně nepovažuje za nezbytné, aby žalovaný podrobně rekapituloval všechny provedené důkazy a jejich hodnocení ze strany prvostupňového správního orgánu, pakliže se s jeho závěry ztotožňuje. Žalobci lze částečně přisvědčit pouze v tom, že nebylo v odůvodnění napadeného rozhodnutí přímo reagováno na námitku nesrozumitelnosti výzvy k doplnění odvolání. Jednalo se ovšem o rozhodnutí procesní povahy, kterými mohlo být podle výše uvedené argumentace zasaženo toliko do procesních práv obviněného z přestupku, která byla podle názoru žalovaného s odkazem na dotčené právní předpisy respektována.
40. V tomto ohledu je tak ve vztahu k uvedené námitce napadené rozhodnutí na samotné hranici přezkoumatelnosti. Žalobce však kromě spekulativní úvahy o povrchním přístupu prvostupňového správního orgánu neuvedl, jakým konkrétním způsobem ovlivnila nesprávná formulace dané výzvy k doplnění odvolání zákonnost prvostupňového rozhodnutí nebo uplatnění jeho procesních práv obviněného z přestupku. Nedostatek v odůvodnění napadeného rozhodnutí není podle krajského

soudu z uvedených důvodů natolik zásadní, aby způsoboval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

41. S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
42. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. září 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. K.